

Enskild motion

Motion till riksdagen 2016/17:3477

av **Paula Bieler (SD)**

Mottagande av vidarebosatta flyktingar

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att årligen fastställa en kvot för mottagande av flyktingar inom ramen för UNHCR:s vidarebosättningssystem och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om mottagande av ensamma barn och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ett system med privatsponsrat mottagande av vidarebosatta flyktingar och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Vi lever i en tid då stora flyktingströmmar skapas till följd av väpnade konflikter och andra katastrofer. För mig är det en självklarhet att Sverige, såsom ett jämförelsevis välmående och stabilt land, bidrar till att säkra överlevnaden för nödställda. I detta arbete bör stöd i form av skydd och basala livsförnödenheter för att rädda så många liv som möjligt prioriteras. Därtill bör denna hjälp nå de behövande så snabbt, effektivt och tillgängligt som möjligt, i syfte att minimera tiden i akut flykt. Därför ställer jag mig helhjärtat bakom Sverigedemokraternas prioriteringar av hjälp i krisers närområden, långsiktiga investeringar i utbildning och humanitärt stöd avseende såväl akuta livsuppehållande åtgärder som satsningar på rent vatten och sanitet.

Det finns dock fler anledningar till flykt och skyddsbehov än en.

Flyktingkonventionen från 1951 definierar i själva verket en flykting som en person som med anledning av välgrundad fruktan för förföljelse på grund av ras, religion, nationalitet, tillhörighet till viss samhällsgrupp eller politiska åskådning har flytt sitt hemland. Sådan förföljelse kan ibland fortsätta även i närområden och flyktingläger, varför denna grupp flyktingar är de som kanske tydligast visar behovet av vidarebosättning, utöver akut hjälp till akut nödställda på närmsta möjliga plats. Inom ramen för UNHCR:s arbete vidarebosätts även bland annat de flyktingar som av hälsoskäl har större behov än vad som kan erbjudas i deras första asylland.

Sverige har sedan 1950 deltagit i vidarebosättningsystemet och tar i dagsläget emot omkring 1 900 så kallade kvotflyktingar årligen. Migrationsverket konstaterar att den svenska flyktingkvoten är avsedd för flyktingar och andra personer i behov av skydd. FN:s flyktingorgan (UNHCR) presenterar ärenden där de bedömer att alla andra möjligheter, som återvändande till hemlandet eller bosättning i flyktlandet, är uttömda.

Sverigedemokraterna föreslog 2015 en höjd kvot till 4 000 flyktingar om året, givet att partiets migrationspolitik i övrigt får genomslag. Denna kvot baseras på en uppskattning av statens förmåga att under rimliga former delta i en uttagningsprocess och förbereda mottagande avseende insatser såsom språk- och samhällsutbildning. Men de resurser som erbjuds från statligt håll är endast en av de faktorer som påverkar villkoren för ett värdigt och välfungerande mottagande. Tillgång till lediga bostäder, utbildningsplatser, arbetsmarknadens balans med mera har i allra högsta grad stor effekt på huruvida en nyanländ flykting erbjuds reella möjligheter att bygga ett nytt liv eller hamnar direkt i utanförskap. Inställning och beredskap hos omgivande samhälle är likaså viktiga delar i välkomstprocessen.

Eftersom det endast är kommunerna själva som har vetskapen om befolkningens vilja såväl som kommunens möjligheter och resurser är det för Sverigedemokraterna en självklarhet att det också bör vara upp till kommunerna att avgöra om dessa kan och bör anordna flyktingmottagande. Därför har Sverigedemokraterna varit tydliga med att deras självbestämmanderätt ska värnas och att flyktingar endast ska anvisas till kommuner som frivilligt tecknat avtal med Migrationsverket.

Mot bakgrund av allt det ovanstående är det min mening att det inte är tillräckligt att utgå ifrån statens möjligheter att finansiera insatser såsom sfi och samhällsorientering när Sveriges kvot för mottagande av vidarebosatta flyktingar ska fastställas. Det av regeringen fastställda utrymmet bör kompletteras med information från kommunerna avseende balansen på deras arbetsmarknad, överutbud av bostäder och tillgängliga resurser inom välfärden. Kommuner bör således regelbundet, förslagsvis årligen, inkomma med sådant underlag som fastställer deras förmåga att utan svårigheter och utan behov av extra resurser ta emot ett visst antal flyktingar. Detta underlag bör därefter sammanställas och i sig spela in när regeringen slutligen meddelar UNHCR vilken kvot Sverige kan förbinda sig att ta emot nästkommande år.

Ett system likt det ovan föreslagna kan förvisso innebära att Sveriges kvot varierar på årlig basis, och att ett något lägre antal flyktingar tas emot än om staten ensamt bedömer mottagningskapaciteten i landet. Samtidigt säkerställer det att mottagandet sker välorganiserat och förberett, samt inom ramen för kommunernas ordinarie verksamhet och planering. Denna sista faktor kan inte nog understrykas. En övergång till att Sveriges nivå på mottagande beslutas av befintlig välfärdskapacitet, bostadsutbud och arbetsmarknadsutbud bidrar givetvis till att frigöra en del resurser ur statsbudgeten. I första hand är dock fördelarna snarare kopplade till etableringen i Sverige. De som tas emot får vägar direkt in i majoritetssamhället snarare än att fastna i separata mottagningssystem. Kvaliteten på välfärden, såväl för de vidarebosatta flyktingarna som de befintliga invånarna, riskeras inte, vare sig till följd av överbelastning eller till följd av hastigt anordnade lösningar enkom för de kommunplacerade flyktingarna. Mottagandet kan ske med respekt för såväl de som utgör samhället som de som kommer för att bli en del av det.

För att ytterligare stärka förankringen i samhället och de sociala aspekterna av ett värdigt mottagande är det vidare min mening att kommunernas beräkningar i sin tur ska ske i symbios med deras invånare. I det fall platser vigs för mottagande av ensamma

barn bör inte endast utbildningsplatser vägas in, utan också tillgången till väl förberedda fosterfamiljer. Det är enligt mig orimligt att barn, som till följd av krig och andra kriser, antingen förlorat eller temporärt tvingats överge sin familj, såsom i dag placeras på, ofta överbelastade, avskilt från omvärlden och utan möjlighet till den närhet och kontinuerliga uppsikt en fosterfamilj kan ge.

På liknande sätt som fosterfamiljer stärker ensamma barns trygghet och förankring är medborgerlig kontakt av högsta grad relevant vid mottagande av personer som ämnar stanna i Sverige på obestämd tid samt önskar rota sig i landet. I exempelvis Kanada finns ett system där, utöver det av staten finansierade mottagandet av kvotflyktingar, privata organisationer och personer kan gå samman för att bekosta mottagandet av flyktingar via vidarebosättningssystemet. Urvalet av flyktingar sker i samarbete med migrationsansvarig myndighet, men de sponsrande bär ansvaret för mottagandet som sådant. Flyktingar som tagits emot enligt detta privatsponsrade system har visat sig ha lättare att etableras i samhället, vilket antas bero på engagemanget från och den naturliga kopplingen till de individer som antingen själva eller inom ramen för en organisation valt att ta detta ansvar. Det är min mening att ett liknande system bör utredas i Sverige, exempelvis genom införandet av en provverksamhet i mindre skala. Förslagsvis bör ett sådant system innefatta att de krav som ställs för sponsorers mottagande av vidarebosatta flyktingar motsvarar de försörjningskrav som Sverigedemokraterna föreslår ställs vid anhörginvandring.

Paula Bieler (SD)